

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 454/2015
21.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Н.Т. из С., чији је пуномоћник М. Б., адвокат из С., против тужене М.ш. С. из С., чији је пуномоћник Н. В., адвокат из С., ради поништаја решења о престанку радног односа и распоређивању, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1941/14 од 28.07.2014.године, у седници већа одржаној дана 21.01.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1941/14 од 28.07.2014.године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 740/13 од 28.05.2014. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење тужене М.ш. С. број 654/12 од 31.10.2012.године, којим је тужиоцу Н.Т. престао радни однос са 31.10.2012.године, као и решење 742/12 од 16.11.2012.године Школског одбора тужене којим је одбијен приговор тужиоца, решење број 654/12 од 31.10.2012.године; да се утврди да тужиоцу није престао радни однос заснован уговором о раду на одређено време број 386-12 од 01.09.2012.године, већ да је исти трајао од 31.10.2012.године до 31.08.2013.године; обавезе тужена да тужиоца прими у радни однос за овај период, да га распореди на послове наставника тамбуре са пуним радним временом у року од 15 дана под претњом извршења; обавезе тужена да му накнади трошкове парничног поступка заједно са законском затезном каматом рачунајући од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој исплати трошкове поступка у износу од 155.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1941/14 од 28.07.2014.године, ставом првим изреке жалба тужиоца делимично је усвојена и пресуда Основног суда у Суботици П1 740/13 од 28.05.2014.године преиначена је у делу одлуке о трошковима, тако што је уместо досуђеног износа трошкова од

155.250,00 динара обавезан тужилац да туженој плати износ од 130.500,00 динара; ставом другим изреке у преосталом делу жалба тужиоца је одбијена и означена пресуда потврђена. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је преко свог пуномоћника, благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и утврдио:

Ревизија тужиоца је неоснована.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 8. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању, тужилац је на основу уговора о раду број 386-12 од 01.09.2012.године закљученог са туженим примљен у радни однос код тужене на радно место наставника тамбуре на одређено време ради замене одсутног запосленог до 31.08.2013.године. На рад је ступио дана 01.09.2012.године. Овај уговор закључен је без конкурса. Решењем ВД директора тужене дел.бр.654/12 од 31.10.2012.године тужиоцу запосленом на радном месту наставника тамбуре са пуним радним временом на одређено време ради замене одсутног запосленог до 31.08.2013.године, закључно са даном 31.10.2012.године престао је радни однос заснован уговором о раду деловодни број 386-12 од 01.09.2012.године. У образложењу решења наведено је да је тужилац примљен у радни однос на основу уговора о раду број 386-12 од 01.09.2012.године на одређено време без претходно расписаног конкурса и одговарајуће одлуке директора, односно супротно одредбама члана 132. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања и да не испуњава услове за пријем у радни однос у погледу врсте стручне спреме. Решењем Школског одбора тужене дел.бр.742/12 од 16.11.2012.године, одбијен је као неоснован приговор тужиоца изјављен против решења ВД директора тужене број 654/12 од 31.10.2012.године и оспорено решење потврђено. У образложењу овога решења наводи се да је приговор тужиоца неоснован, јер је тужилац примљен у радни однос супротно одредбама члана 120. и 132. Закона о основама система образовања и васпитања. Утврђено је и то да је Скупштина града С. 30.05.2013.године донела одлуку о разрешењу као и именовању чланова Школског одбора, и на тој седници разрешила дужности чланове Школског одбора са даном доношења решења и то Д.Н., професора солфеђа, А.Ш., домаћицу и Е.М., трговца, и донела одлуку о именовању нових чланова Школског одбора са наредним даном од дана доношења овог решења.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право-одредбу члана 130. став 1. и 132. став 1. тачка 1. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 72/2009 и 52/2011), када су

одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о престанку радног односа и враћања на рад у радни однос на неодређено време.

Према одредби члана 130. став 1. и 2. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 72/2009 и 52/2011) прописано је да се пријем у радни однос у установи врши на основу конкурса који расписује директор установе и врши избор кандидата за пријем у радни однос, док је одредбом члана 132. став 1. тачка 1. овог закона прописано да установа може да прими у радни однос на одређено време без конкурса лице ради замене одсутног запосленог до 60 дана.

Наиме, тужилац је примљен у радни однос код тужене ради замене одсутног радника до 31.08.2013.године. Овај радни однос на одређено време тужилац је засновао без конкурса сагласно члану 132. став 1. тачка 1. Закона о основама система образовања и васпитања. Тужилац је могао бити примљен у радни однос без конкурса до 60 дана, а истек тог рока је основ за његов престанак радног односа, због чега је без значаја да ли је он с обзиром на стручнм спрему коју поседује могао обављати послове наставника тамбуре код тужене. Престанак радног односа тужиоцу код тужене није уследио из разлога што не испуњава услове за обављање послова наставника тамбуре, већ што радни однос на одређено време није засновао на основу расписаног конкурса, сагласно члану 130. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања. Следи да је тужиоцу у законито спроведеном поступку престао радни однос на основу оспореног решења, те да је неоснован његов захтев за утврђивање постојања радног односа на неодређено време, као и захтев за враћање на рад код тужене.

Без утицаја је позивање ревизије на одлуку Уставног суда од 31.10.2012.године, којом се утврђује да одредбе члана 2. тачка 3. Правилника о врсти стручне спреме наставника у основној школи нису у сагласности са Законом о основној школи, јер одредба члана 121. став 1. Закона о основној школи предвиђа да наставу у основној музичкој школи може да изводи лице које има најмање одговарајућу вишу школску спрему. Разлог је тај што престанак радног односа тужиоца није немогућност тужиоца да обавља послове наставника код тужене због стручне спреме коју поседује, већ тај што је радни однос на одређено време засновао без претходно расписаног конкурса. Овако заснован радни однос није могао довести до преображаја у радни однос на неодређено време.

Врховни касациони суд налази да је одлука о трошковима парничног поступка донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. ЗПП.

Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка на основу овлашћења из члана 161. став 1. у вези члана 150. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**